

[kisvárdai.lapok]

XII. évfolyam 4. szám – 2010. június 22., kedd

„Ha én színházi sajtós lennék, az alternatív színházat, a vásári komédiát és a halálosan komoly drámát egyformán pártatlanul értékelném.”

Gombos Dániel

**Magyar
színházak
XXII. kisvárdai
fesztiválja**

„A határon túli színészek már régóta jobban ismerik egymást, mint az anyaországiakat — és ez Kisvárdának köszönhető. Kár, hogy a prezentációs lehetőség egy-két budapesti vendégszerepléstől eltekintve csak itt adatik meg ezeknek a színházaknak. S még akkor sem biztos, hogy az általuk legjobbnak tartott előadással vesznek részt a fesztiválon. A magyarországi szakma ignorációja pedig — tisztelet a kivételnek — egyenesen felháborító.”

Tóth Tibor

[komment]

Sepsiszentgyörgy

Én már nyugdíjas vagyok, de úgy gondolom, hogy színházunk mindegyik előadását szakmai vitára lehetett volna bocsátani Kisvárdán. Mert van stílusuk, formájuk, és hitem szerint ez a legfontosabb.

Alexandru Dabija UNITER-díjas román rendezőnek a Karnebálja és a mi fiatalé rendezőnknek, Zakariás Zalánnak a Nap fia című előadása több, mint véletlenszerű banalitások halmaza. Örülök, hogy bár A nap fia nem jön Kisvárdára,

Zalán szembesülhet a szakmával a Figaro házassága által, melyet a Kézdivásárhelyi Művelődési Házzal közös produkcióként az ő rendezésében állított színpadra a színházunk.

Nemes Levente

Az évadban a Jelena szereppel küzdöttem meg a legnehezebben amiatt, hogy miután elkezdtek a munkát, kiderült, hogy babát várok. Ez pont az az időszak volt, amikor a rossz közérzetem miatt nehezebben tudtam erőt gyűjteni a kreatív munkához. De sok örömet okozott később az előadás játéka.

Pál-Ferenczi Gyöngyi

Az önkormányzat bizalom-megvonása elszomorított, de reménykedem abban, hogy a második bizottság, amely most már szakmailag rendben levőnek tűnik, pozitívabban értékeli vezetői munkámat, és meghosszabbítja a mandátumom. Tizenöt év munkáját nem szívesen hagynám veszendőbe menni. Kompromisszumokat nem szívesen kötnek – de ha a színház költségvetését jövőre még jobban megnyirbálják, elég nagy bajba kerülünk...

Bocsárdi László

[reflekt]

Negyedik nap. Délelőtt tizenegy óra. Szakmai beszélgetés.

Első rész: A dög

Béres Attila rendező megkezdte a szakmai beszélgetést. Biztatóan indít, megosztja velünk a marosvásárhelyi társulat, valamint a szerző-rendező iránti elfogultságát. Aztán azt mondja, nagyot csalódott: „Felületes és kiszámítható volt az egész történet. A színészek csak eljátszották szerepeiket, megmutatták, ahelyett, hogy hagyták volna valóban megtörténni

a dolgokat. A jelenetváltások is hamar kifulladtak. A harmadik-negyedik még esetleg érdekes volt, de aztán már nagyon untam.”

Aztán érkezett a többi pro és kontra. Elsőként Szűcs Katalin szállt szembe Béressel. Szerinte A dög jelenetei tudatosan felmutatottak voltak, amolyan „kint is vagyok, bent is vagyok” játék. Urbán Balázs elsősorban a darabot kifogásolta, ezért épp azt szerette az előadásban, hogy

nem próbál meg „nem létező mélységeket keresni”.

Egy közbeszélő a szereposztás helyességét kifogásolta. Ezen a ponton az épp privát vitát folytató fiúk (Béres és Urbán) közös nevezőre jutottak: egyikük sem tudta volna elhagyni Nagy Dorottyát (Irén), nem kell ecsetelnünk, miért. Végül egy hölgy védte meg a főszereplő becsületét: Vándor Éva zsűritag szerint a férfiak néha furcsán és megmagyarázhatatlanul követik ösztöneiket.

A vita hátralevő része szinte teljes egészében egy kérdés köré sűrűsödött: ki a dög?

Kiss Csaba elvált felesége szerint a darab megírásakor a dög maga a feleség volt. Az egyik sarokból előkerülő Pincés István rendező hat évvel ezelőtti rendezésében egyértelműen Lilike volt a dög. A szakmai vitán a főszereplő Géza neve is szóba került, valljuk be, nem megalapozatlanul. Végül a közönség is dög volt tovább osztani a témát. Negyedóra szünet.

Második rész: Mizantrop

Ismét Béres Attila fújja meg a kezdő sípszót. Csakhogy a játékosok nem akarják kezdeni a meccset. Béres elindít egy második pozitív gondolat-hullámot. A válasz ismét csend. Ekkor Béres kijelenti: „Rosszat sokkal könnyebben lehet mondani, mint jót”. A változatosság kedvéért – csend. Aztán hamar beállt a templomi rendszer: a dicséretes és csendek szisztematikus váltakozása. A Szűcs Katalin és Bocsárdi László páros nagy egyetértésben jutott arra (Bocsárdi valószínű jóval korábban), hogy a darab kulcsa az ambivalencia – elfogadjuk-e Alceste megnyilvánulásait, miközben tudjuk, igazsága szinte megkérdőjelezhetetlen.

Elor Emina kérdésére azt is megtudtuk, a sokáig kitarított nézőtéri fény arra szolgált, hogy mi, nézők tanúkká váljunk.

Bővebb információért lekérhető a szerkesztő jegyzete a csepei_zslkkt@yahoo.com e-mail címen. De csak szerényen.

egy.csepp.zsolt

[fókusz]

Hogy kerül a ló az ablakba?

Lovak az ablakban – Arad

Azaz pontosabban: hogy jön egy pirosló piros ló fekete foltokkal ahhoz, hogy pusztá tekintetével megöljön egy alig-katonát? Vagy: békeidőben miért folyik fekete víz a csapból? És hogyan válhat tízezer katonai bakancstalp koporsóvá?

E kérdésekre a választ (és a válaszon való elgondolkodás lehetőségét) az előadás rejti. Joseph Heller óta tudjuk – a háború abszurditásairól csak hasonlóan abszurd módon lehet beszélni. Azt, ami a frontokon, a katonákban, hozzátartozóikban zajlik, igazán érteni így sem fogjuk, módot nyerünk viszont a probléma racionálisabb megközelítésére. És létezik-e jobb nyilvános tér erre, mint a színház?

Matei Vişniec szövege abszurd drámává írt mikrotörténelem. Paradox módon nem is a háborúról – békeidőkről szól. Vagy inkább a békék közti időkről. A karlócai, drezdai, napóleoni háborúkat lezáró paktumok megkapta-elvesztette „rovatainak” ismertetése három részre osztja az előadást. E fejezetek nagy harcok helyett kis emberekről szólnak: a fiúról, az apáról, a férjről – vagyis fiúkról, apákról, férjekről. Az apa megőrül a háborúban, a katonajelölt fiú eleve bolond, a férj groteszk zsarnokká lesz, és végül, definíció szerint, mindegyikük meghal. A hozzájuk tartozó Nő meg, legyen ő anya, leány vagy feleség, magára marad a tragédiával. Azaz nem egészen. Hiszen a halálhír is gyorsabban jár két lábon – ez esetben Tapasztó Ernő lábain érkezik, bohóc, küldönc vagy hivatalnok képében. Drasztikus egyszerűséggel közli: meghalt, igen; majd végül önmagával helyettesíti az épp elpusztultat.

S történik mindez úgy, hogy a témából egyenesen következhető megrendülés helyett könnyesre nevetjük magunkat. Hiszen a szöveg képtelen asszociációi, valamint a színészi játék, a mindenkori férfit játszó Harsányi Attila különösen, akarjuk, nem akarjuk, megnevettetnek.

A megrendülés (ha, akkor) később következik be – utólag rájövünk, tulajdonképpen mit is találtunk annyira mókásnak. Azt, hogy a – parádésan eljátszott – férj edények-evőeszközök háborúját játszatja terhes feleségével? Vagy azt, hogy koporsó helyett a folyton új arcát mutató hírhozó a tízezer bakancsot hozza el, melyek eltaposták a férfit?

Az előadás egyszerre szórakoztató és elgondolkodtató, ám kissé szükségtelenül billen az előbbi irányba. Való igaz, a képtelenség mindig kicsit nevetséges is. A hosszán kitartott zárójelenet talán épp ezt hivatott ellensúlyozni: hogy is állunk a szörnyőségekkel? A lovakkal? A pusztulással? Hát így.

nóra

[komment]

Az Aradi Kamaraszínházat 2007-ben alapította Tapasztó Ernő és Gujdár Gabriella. Nincs állandó társulatuk, színészeiket produkció-önkénti szerződéssel foglalkoztatják. Működésüket önkormányzati támogatásból és egyéb pályázati forrásokból finanszírozzák. 2010-ben megkapták a jelentős anyagi támogatással járó Nemzeti jelentőségű intézmény címet. Első produkciójuk, a Tapasztó Ernő által rendezett Rudolf Hess tízparancsolata, amivel több fesztiválon is szerepeltek, igen pozitív fogadtatásban részesült. (<http://kamara.undock.eu>)

A műsorfüzetben az van, hogy ez egy Ionescóhoz hasonló abszurd dráma. Na most az abszurdhoz hozzátartozik, hogy van egy erőteljes humora. Azt éreztem, hogy itt elkezdenek drámázni és ez a humor nincs meg, és ettől elkezdtem szép rendesen bealudni. Aztán az utolsó jelenetnél, vagy tán már az utolsó előttinél is, a színészek is kezdtek megérezni, meg én is, hogy ez mi. Ez a fajta fekete humor, ami a háborúnak a sajátja. Ez a teljes téboly, amit Örkény remekül megírt a Tótékban: hogy mindenki totál kikészül, mindenki egyfolytában a plafonon van, a nők ugyanúgy szenvednek otthon, mint a pasik, és hogy nincs győztes háború – ez idézet a Marat halálából –, csak mindkét oldalon beszart katonák, akik ép bőrrel akarnak kikerülni a háborúból. Ott elkezdtem szeretni azt az előadást, amit az elején még roppant módon utáltam.

Bóta Gábor

Hamarosan több Matei Vişniec-darabot lehet magyarul olvasni: a kolozsvári Koinónia kiadó egy Vişniec-kötet kiadását tervezi. A darabokat fordította: Patkó Éva.

[fókusz]

A telefon nem csörrent meg

Mauzóleum – Nagyvárad

[komment]

Nagyon sok rossz előadást láttam a nagyváradai társulattól, ez ahhoz képest jobb volt, mint amit vártam.

Időnként a ripacszkodás határán volt, vagy átlépte azt, ugyanakkor számomra furcsa módon valamit mégis megidézett abból a Katona József Színház-beli előadásból, amit 15 évvel ezelőtt láttam, és amit nagyon szerettem ott a Kamrában. Földidéződtek ezek a furcsa, kicsit véglényszerű figurák, akik természetesen mi vagyunk, minden lököttségünkkel, lepusztultságunkkal együtt.

A váradi előadásnak mindvégig volt egyfajta humora, ami lehet, hogy ripacséria, lehet, hogy durva, túl vásári, lehet, hogy nem hozta ki Parti Nagy Lajos szövegének dupla-triplaszázfenekőségét, de mégiscsak volt benne egyfajta társulati munka.

Eberek reagáltak egymásra, érezhetően érezték is egymást, voltak megteremtett tipikus alakok, ami adott szinten létrehozott egy működőképes előadást. Azt kell mondanom, hogy ezt az előadást bizonyos szempontból a nagyváradai társulat esetében előrelépésnek gondolom. Miközben nem tartom egy jó előadásnak.

Bóta Gábor

Parti Nagy drámája ravasz mű. Látszólag klasszikus dramaturgiai séma szerint működik: mi történik az emberekkel az összezártságban, egy végtelen szituációban, s miképpen módosulnak az addig létező és működő kapcsolatok. A helyszín egy gangos ház belső udvara, amely agóráként funkcionál, a szereplők lecsúszott, az élet peremére szorult egzisztenciák. Mindez a naturalista ábrázolás sémáit hívhatja elő. Ugyanakkor a szöveg ellene megy a naturalizmusnak, hiszen Parti Nagy elképesztő nyelvi stíljátéka kiemeli a szituációt a hétköznapiságból, s egyszerre groteszk és lírai textus születik. A darabnak nincs központi figurája, de olyanok sincsenek, akik között határozott és egyértelmű konfliktusos helyzet alakulhatna ki. A dráma olyan zeneműhöz hasonlatos, amelyben a szereplők megnyilvánulásai egy-egy motívumnak vagy dallamnak felelnek meg, s a darab során az egyik motívum átadja helyét a másoknak, az a harmadiknak, visszatér az első és így tovább.

Mindebből szinte semmit nem kaptunk vissza a nagyváradai előadásban. Többnyire a naturalizmus legrosszabb formája uralkodott a színpadon, amely nemcsak a díszletben és a jelmezekben mutatkozott meg, hanem – s ez a legfájóbb, hiszen épp e téren nem történt előrelépés – a színészi játékban. A rendező, Szabó K. István a lírai, vallomásos momentumokat zenével, világításváltással leválasztotta, ám ezekben meg a melodráma és a patetizmus vált elsődlegessé. A legfájóbb az, hogy a dráma egyik alapmondata ugyan elhangzik, de nyoma sincs a színpadon annak, hogy ott az alakok valóban egymás túsza lennének. S az még fájóbb, hogy Parti Nagy szövegének lényegéből szinte semmi nem születik meg. A színészek majd' mindegyike szótagonként hangsúlyozva beszél, a szövegek nem jönnek létre, a

mondatok értelme, a nagyszerű nyelvi lelemények elsikkadnak (az is megfordult a fejemben, hogy a munka során el sem jutottak ezek felfedezéséig). Így aztán az alakítások többsége üres klisévé degradálódott.

Mindezen nem segít az, hogy a rendező a zárójelenetre a nyuszifüles és patkányfejes szereplők zömét kiülteti az üres nézőtérre, s nekik, a taposó közönségnek hajlong a lemeztelenített Lapos Elemér, miközben a rezonorré előléptetett Páparuska Károly a foteljében borong. Az már végképp nem meglepő, hogy a visszatérő viccen – 'a mauzóleumban megcsörren a telefon' – senki sem nevet. Mint ahogy az egész előadáson sem.

Nánay István

[komment]

A tükör természetéről

Jön a színház, és képünkbe nyomja a tükröt. Ez akkora közhely, hogy rá lehet könyökölni, mégsem lehet elégszer ismételni.

A tükör a csúnyábbik arcunkat is megmutatja. Hiúak vagyunk, így hát haragszunk ezért.

A „kikérem magamnak” elhangzott Kisvárdán is, ahogy Nagyváradon és Budapesten, Szatmárnémetiben és sok helyütt egyik-másik előadás kapcsán.

Nem román szerző kellett volna feldolgozza a marosvásárhelyi eseményeket – hangzott el a 20/20 című előadásról itt is, másutt is. Miért nem dolgozta fel egy magyar? – kértem vissza.

A Különös ajándék után fiatal színházi ember méltatlankodott, hogy nem ilyenek a vajdasági magyarok. Nem ez a valós kép róluk. Nem tudom, milyenek a vajdasági magyarok, de hiszek a jó színházi előadásnak. Bizonyára ilyenek is.

Nem ilyenek vagyunk mi, magyarok – hangzott el számtalan értelmiségitől a Mauzóleum előadásai után Nagyváradon. Ilyenek is, jön a szerző és az alkotók válasza.

Nehogy már mindannyian tehetetlen, lusta bagázs lennénk – méltatlankodtak többen is a szatmári Három nővér előadása láttán. Nem láttam az előadást, de tudom, vannak közöttünk tehetetlenek és lusták is.

Miért folyton a rosszat mutatják meg az előadások, a kortárs szerzők? – hangzik el számtalanszor a kérdés. Schaffer darabjában, az Amadeusban mondja Mozart: hiába hordjuk fenn az orrunkat, akkor látszik a fenekünk.

Hát így van ez, kérem szépen.

Simon Judit

[re.publikum]

„Az ideális néző nem telefonál, nem eszik pattogatott kukoricát, nem ásítózik – és főként nem horkol, ha már elaludt. Ha unalmas az előadás, inkább kimegy, de nem zavar.”

„Az a jó, ha a néző nyitott az új dolgokra. Sokan szeretik egymáshoz hasonlítani az előadásokat, például klasszikusokat moderneekkel. Ez nem helyes – az aktuális párodát sem hasonlítod a tíz évvel ezelőtthez.”

„Csehov-egyfelvonásosokat játszottunk, amikor az első sorban egy fiatalember fölvette a telefont, és beszélgetett. Én pedig megvártam, amíg befejezi. A dolog nagyon elszomorított. Így nem ér semmit az egész, ilyen nézőkért nincs értelme gyilkolnunk magunkat.”

„Halálosan idegesít, amikor egy néző mellett a műsorfüzetet vagy a jegyét, esetleg a zipzártját vagy a karkötőjét bögyörgeti – a folyamatos kis zaj zavar a figyelésben. Ugyanaz a helyzet, ha legyezi magát, pödri a haját, billeg vagy bármi más ritmikus mozgást produkál.”

„A néző ne fújtasson, ne fejezze ki hangosan a rosszalását – lehet, hogy én szeretem az előadást. Szeretném. Ha hagyná.”

„Ha az előadás hat a nézőre, sírjon, nevéssen, üvöltjön, háborodjon fel – bármit szabad, csak tegye őszintén.”

[komment]

Néha egy marhaságból, majdnem semmiségből jobb színház lesz, mint egy jó darabból. Az Anconai szerelmesek, bármilyen furcsa, a tegnapi nap legjobb előadása volt, mert egyszerűen tele volt virgonc játékedvvel. A blőd szituációk átfordultak groteszkbe, és ettől az egésznek lett egy fanyar íze. Zavart, hogy nem élő a zene, de imádtam, hogy Varsányi Mari életkedve szinte szétveti a színpadot, hogy Bandor Évával egy furcsa szubrett-párost alkotva nagyon jópofán ökörködnek, és azt, hogy Horányi László egy ilyen

öreg kujon gavallért tud megcsinálni, meglehetősen férfiasan. Az egésznek van egy nagyon jópofa bája. Miközben ez totál szórakoztató, totál semmi, totál a Várszínházba való, működni tud esőben, hóban, jég-esőben – veri a sátozott a ponyva, fúj a szél –, és foci VB ide vagy oda, de tele a Várszínház.

Bóta Gábor

Felhőkben úszik Ancona, bájosan bodros felhőkben, melyekre emlékeztet valamelyest a szereplők többségének parókája. Nemcsak az ég kék, hanem az alatta hullámzó tenger is. Gadus Erika néhány könnyedén tologatható elemből álló díszlete éppúgy megelőlegezi az élesen stilizáló játékmódot, mint a szintén általa tervezett, a karakterek domináns vonását kiemelő jelmezek. A Komáromi Jókai Színház előadása nem helyez hangsúlyt a történések idejére, nem bontja ki realiztikusan a cselekményt, s nem a reálszituációk kontrasztjaként használja az olasz slágerekre építő zenét. Vagyis nem azt a finoman stilizáló, a szereplők érzelmeit, indulatait, gesztusait plasztikusan megjelenítő, majd idézőjelbe tevő játékmódot követi, mely a darab általam látott eddigi bemutatóit jellemezte.

Lévay Adina rendezése a szerepek többségét egy-egy karakterjegyre vagy ötletre építi, s így magukat a szituációkat is élesen elemeli. Dorina szerepének kulcsa például a folyamatos riszáló járás és az ehhez társított jellegzetes hanglejtés, Viktoriáé a tájszólás, a „magyaros gesztusok”, Giovannié az öles léptekkel, széles gesztusokkal takargatott sunyítás, Lucrezióé pedig a fejhang, mely elveszett férfiaságának hallható kifejeződése.

E stílus kétségtelenül karakteressé teszi a játékot, s megbízható humorforrásul is szolgál, ám hamar kiismerhető, meglehetősen egysíkú és sok játéklehetőséget elvesz a szereplőktől. A darab egyik legjobban megírt jelenete, a magát szent zarándoknak álcázó Drusilla és Lucrezio kettőse itt nagyjából abban a poénban merül ki, hogy a férfiaságát időnként visszanyerni látszó Lucrezio változtatja hangmagasságát. S noha Bandor Éva, Holocsy Katalin, Olasz István és Ollé Erik jól eltalált karaktereket hoznak, méltánylandó mozgáskészséggel és korrekt énektudással, árnyalni, gazdagítani a szerepeket nem áll módjukban.

Más szerepekhez azonban – vélhetően dramaturgiai okokból – nem társul hasonló alapötlet, így ezeket hagyományosabb eszközökkel formálják meg a színészek. Horányi László megbízhatóan és színesen hozza a link, ám szeretetre méltó öregedő amorózó típusát, Holocsy Krisztina élni tud a szerelmes lány „átváltozásából” adódó lehetőségekkel, Majorfalvi Bálint ügyesen építkezik az ügyefogyott szerelmes dadogós kliséiből.

Egy alakítás van, mely mintegy hidat ver a kétféle játékmód közt: Tar Renátáé, aki sok színnel és sugárzó bájjal játssza az öntudatra ébredő szerelmes

lányt, miközben ide-odatípegő balerinaként jól illeszkedik a kiemelt karakterjegyre építő stilizálásba is. Ami talán azt is mutatja, hogy több rendezői invencióval árnyalható, gazdagítható lenne a Lévay Adina által kitalált, kétségtelenül mutatós, ám egysíkú játékmód – a társulat bizonyosan alkalmas lenne rá.

[fókusz]

Stílusok és pofonok

Anconai szerelmesek – Komárom

[fókusz]

Ignác Rózsa, kiállítva

A sepsiszentgyörgyi Székely Nemzeti Múzeumból indult, és egy éve vándorol az Ignác Rózsa centenáriumi kiállítás, amely most a kisvárdai Művészetek Háza folyosóján tekinthető meg.

Szebeni Zsuzsának, a kiállítás kurátorának az elmondása szerint az Ignác Rózsa munkásságát feldolgozó kutatások, megjelent tanulmányok és emlékkiállítások mellett ezek az elegánsan szerkesztett pannók arra törekednek, hogy visszacsempésszenek a köztudatba egy méltatlanul és némileg szándékoltan elfeledett, sokszínű és izgalmas életművet. (Becslésem szerint Kisvárdán egy nap alatt átlagosan 124-en vesznek tudomást róla. Hét nap alatt az anyyi, mint...).

Megtudtuk, Ignác Rózsára érdemes odafigyelni, mert:

- a magyar kultúrtörténet nem bővelkedik olyan különleges személyiségekben, mint a száz évvel ezelőtt Kovásznán született író-színész-meseíró-műfordító-színpadi szerző-újságíró-NŐ,
- könyveinek a polcokon Tamási Áron, Kuncz Aladár, Kolozsvári Grandpierre Emil művei mellett lenne a helye (már akinek ez utóbbiak megvann), nevének szerepelnie kellene az irodalomtan-könyvekben,
- szociográfiai ihletettségű útirajzai úttörő jellegűek,
- bár a színészi pályát hamar elhagyta, és emiatt Gál Gyula szerint egy hang hiányzott a Nemzetiben, párizsi színházi tudósításával, színháztörténeti portréival és egyéb írásaival gazdagította azt, amit röviden magyar színházi életnek neveznénk,
- színpadi művei ma is használhatók (a szabadkaiak már lecsaptak rá: jövőben műsorra tűzik Az igazi Ibrinkó c. mesejátékát).

márta

Zabhegyező

„Soha senkinek ne mesélj el semmit. Ha elmeséled, mindenki hiányozni kezd.” Salinger kult-regényének zárómondataira sokan emlékszünk. S természetesen ezzel zárta tegnap szinte

percre pontosan éjfélkor véget ért előadását (mondhatni Zabhegyező-olvasatát) Kolcsár József.

A produkcióról az egyik legkifejezőbb dicséret Bandi bácsi szájából hangzott el, aki kurtán így szólt kamaratermi székéről felállva: – Kihozta, amit a regényből ki lehetett hozni! Bandi bácsi ugyanis – habár saját bevallása szerint annak idején maga is „átrágtá” magát a gigamonológ-regény sorain – soha nem tette könyvespolcán a kedvencek közé. (Lelke rajta!) Mindenesetre a sepsiszentgyörgyi színész önmagán (értsd: szuggesztív játékan) kívül mindössze egy agyonmatricázott kerekese kukával, illetve az abból időnként előtört nélkülözhetetlen kellékekkel (egy-két flaska, egy plüss Donaldkacsa, egy szarvasvadász-sapka stb.) (t)oldotta meg válllását – 60 emlékezetes percet ajándékozva a közönségnek.

Kolcsár József egy helyütt így vall az előadásról:

– A szerző azt írja, a serdülőre jellemző, hogy nagylelkűen meg akar halni azért, amiért az érett ember alázatosan élni akar. Ezt az életérzést próbálom meg átadni a nézőknek, ami azért nehéz feladat, mert nem lehet pontosan megfogalmazni, hogy miről is van szó.

Azt hiszem, ez az érzés általában fiatal korban szokta hatalmába keríteni az embereket, és nagyon inspiráló lehet, de egy időn túl sokszor károsává válik.

Minden bizonnyal erre „érett rá” Bandi bácsi is, de én azért mintha láttam volna haloványan pislákolni szemében a tinédzseri tűz parazsát.

K. B.

[mai.program]

- 11:00 Szakmai megbeszélés
Művészetek Háza
- 14:00 Karl Wittlinger: [Ismered a tejutat?](#)
Kolozsvár, Váróterem Projekt
Kamaraterem
- 16:00 Matei Vişniec:
[És a csellóval mi legyen?](#)
(versenyprogram)
Székelyudvarhelyi
Tomcsa Sándor Színház
Rákóczi Stúdió
- 17:30 [Mady-baby](#)
Temesvár
Indulás a Művészetek Háza
parkolójából
- 18:00 Molnár Ferenc: [Liliom](#)
(versenyprogram)
Csíkszereda, Csíki Játékszín
Színházterem
- 20:30 [Mady- baby](#)
Temesvár
Indulás a Művészetek Háza
parkolójából
- 21:00 [Figaro házassága](#) –
Beaumarchais darabja nyomán
Sepsiszentgyörgyi
Tamási Áron Színház
Várszínpad

[merre.van.előre]

Szakmai nézet-eltérés. Mindenkinek másfele van az előre.

Egyes nézők még hisznek a színház jövőjében. Előre!

Az igazság ideát van. Nézzünk szembe vele.

[kisvárdai.lapok]

a Magyar Színházak XXII. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Felelős szerkesztő: **Zsigmond Andrea**

Munkatársak: **Balázs Nóra, Balogh Tibor,
Csepei Zsolt, Demeter Kata, Fazakas Márta,
Kovács Bertalan, Varga Anikó**

Fotó: **Szkárossy Zsuzsa**

Nyomdai előkészítés: **Kalán János**

Nyomdai kivitelezés: **Gprint Iroda**

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szhaz.hu

A Magyar Színházak XXII. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Nemzeti Erőforrás Minisztérium, Nemzeti Kulturális Alap, Kisvárdai Város
Önkormányzata, Szülőföld Alap, Szabolcs-Szatmár-Bereg Megye Önkormányzata

Médiatámogatók:

Duna Televízió, Vár FM Rádió, Magyar Színházi Portál

A címlapon: Harsányi Attila, Bacskó Tünde
([Lovak az ablakban](#)), Pál Hunor ([Mauzóleum](#)),
Holocsy Katalin ([Anconai szerelmesek](#))